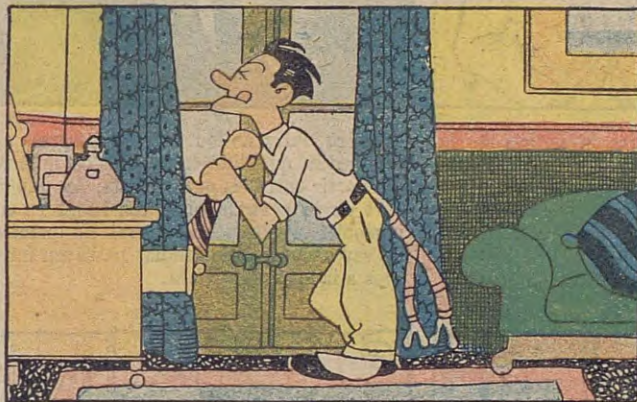

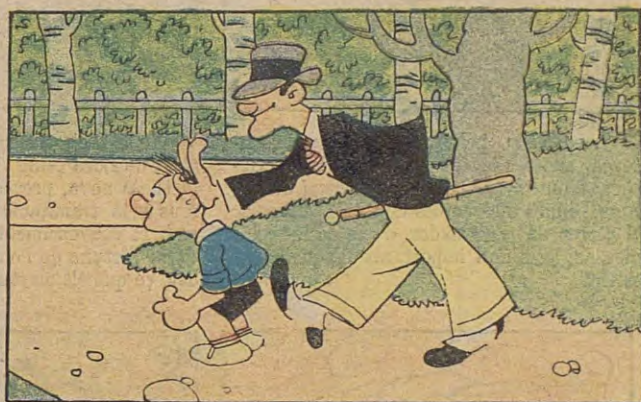
WAPROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

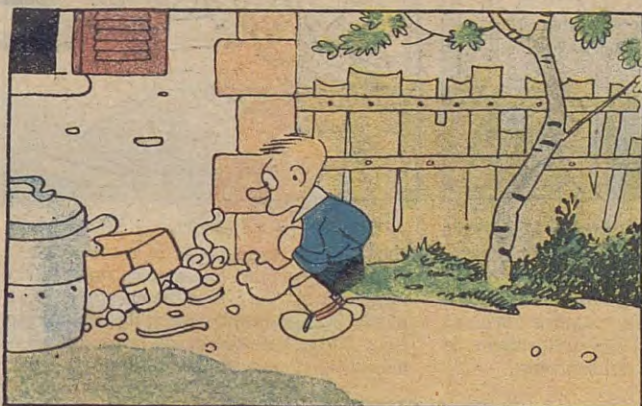
R E V E N J A

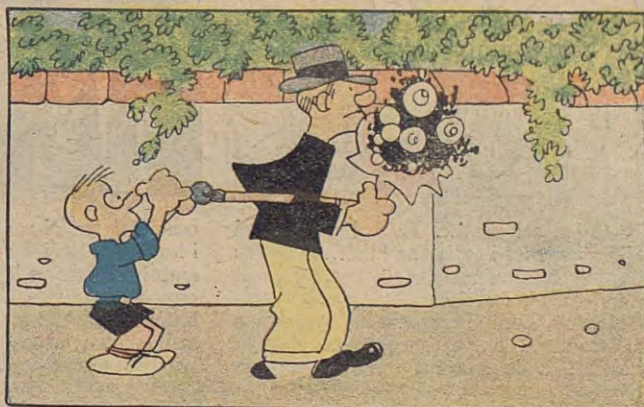
Per trobar-se amb la xicota s'ha vestit i empolainat.

I a un xicot que el pas li tapa un clatellot li ha donat.

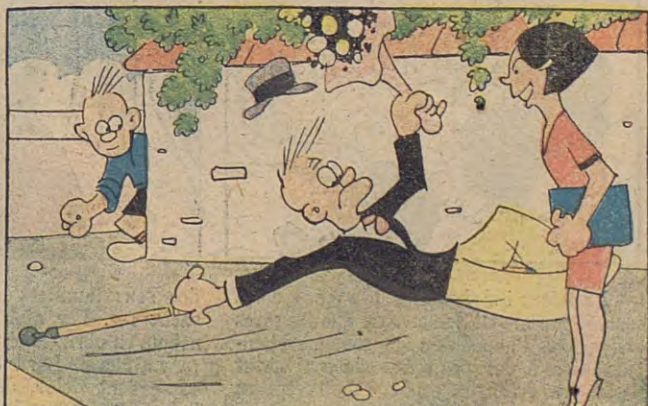
El noi, cercant sa revenja, troba una roda a uu recó,

i anant-li amb compte al darrera l'hi ha lligada en el bastó.

Quan arriba la xicota li ofereix un ram molt bell.

Mes, com que el bastó rellisca, ara ha caigut de clatell.

:: :: Una herència :: ::

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET

Lord Sling, pels anys de la guerra europea, moria a bord d'un transatlàntic, víctima d'un torpedinament, en camí de Europa, on es dirigia des de l'Àsia en cesar el càrrec de governador d'una de les colònies angleses més importants d'aquell continent.

En rebre's a Londres la notícia de la mort de Lord Sling, i un cop confirmada la luctuosa nova, procediren els presumptes hereus a la tramitació de la testamentaria, amb el convenciment de què tota la llegendaria fortuna de l'oncle passaria a llur poder, ço que els omplia d'alegria.

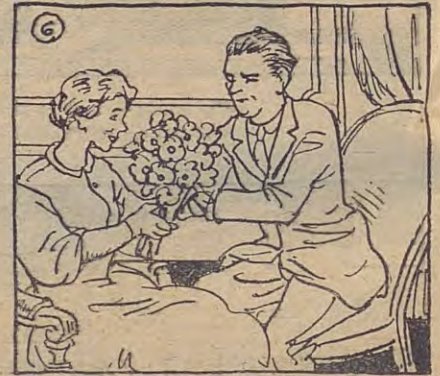
Però quina no fou la seva sorpresa en comprovar que llur oncle, sols els llegava a repartir entre els onze nebots, la quinta part de la seva fortuna, consistent en els immobles situats a Anglaterra! En quant a les seves riqueses de l'Índia, passaven íntegres a la seva filla Núria.

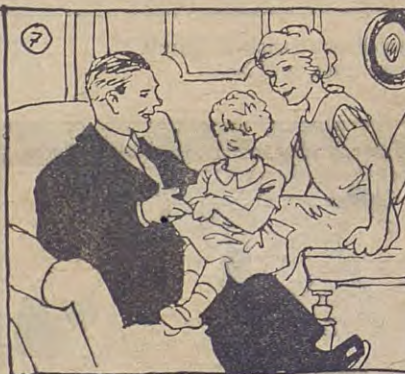
Quina sorpresa!... És a dir que Lord Sling era casat i tenia una filla!... Si bé fins llavors ningú n'havia sabut res, el propi Lord, en son testament, ho explicava detalladament. Lord Sling, durant una estada a Catalunya, havia conegut una eixerida i bella filla de la nostra terra i se n'havia

enamorat fins al punt de casar-s'hi amb tot i les conseqüències que per a ell això representava. Adscrit a la carrera diplomàtica, i ostentant els més alts títols de la noblesa britànica, li calia fer un casament brillant amb alguna dama de l'alta aristocràcia de Londres, per no desdir del seu rang.

Núria era precisament d'una honradíssima família d'un poblet de la nostra costa, però molt senzilla. Per a no entorpir la carrera brillant que tenia començada en la diplomàcia, per propi consell de l'entenimentada Núria realitzaren el casament en el més absolut secret. Lord Sling prodigava

les atencions i el benestar a la seva dolça esposa, i solament lamentava que les seves obligacions l'impedissin de romandre temporades més llargues a Barcelona al costat de la seva estimada esposa i de la tendra filleta que nasqué l'any del seu secret matrimoni. El secret havia estat sempre tan cuidadosament guardat que ningú, a part

dels seus familiars de Catalunya, n'havien sabut res. Per això la gran sorpresa dels nebots en obrir-se el testament.

La filla de Lord Sling s'enterà, amb el consegüent dolor, de la mort del seu pare i el plorà desconsoladament. La noia quedava així orfe, perquè la mare ja havia

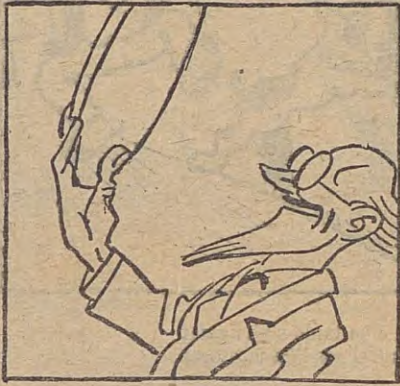
mort l'any anterior. Ara precisament Lord Sling venia a Europa amb la il·lusió de reunir-se a ella i passar una llarga temporada a Barcelona en la seva companyia. Per intermèdi del consolat anglès rebé Núria un plec enviat pel notari de Londres, que contenia instruccions.

(Seguirà.)

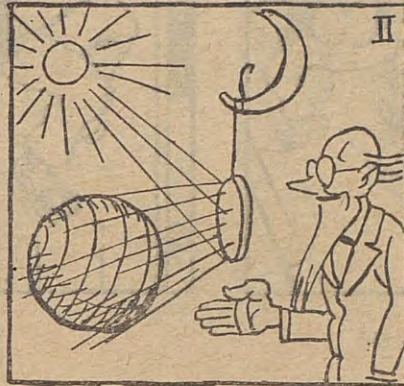
Invent perjudicial

Dibuixos d'en CORNET

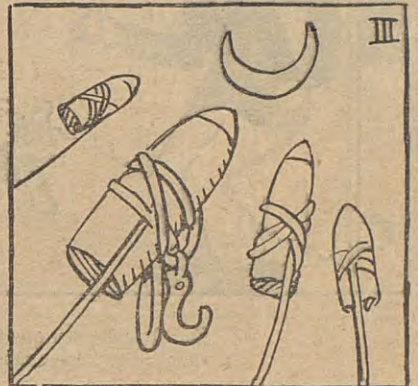
Per en GUILLEM D'OLORO

El famós inventor Pierre d'Os, n'ha fet una de les seves. La seva darrera invenció, titulada Cesmimirall Llunisolar, consisteix en un mirall metàl·lic que ha d'anar penjat a la lluna, a mitja alçada entre aquesta i la

terra, i que reflexant tothora els raigs del sol, suprimirà la nit a la terra. Quan es pongui el sol sortirà el mirall. Els treballs preliminars de penjar cordes i ternals a la lluna han estat fets facil-

ment mercès a una sèrie de bales de canó lligades amb cordills que foren clavades al satèl·lit. I arribada la nit de penjar el mirall, Pierre d'Os, acompanyat de les autoritats, banda municipal, etc, procedeix a

estirar el cordill i fer pujar el mirall cap a la lluna. Quan està col·locat en son lloc, en efecte, reflecteix la llum del sol i il·lumina completament el paisatge. Quin èxit! Felicitacions, discursos, xinne! xinne!, bum! bum!

Però a l'endemà comencen a venir reclamacions. I la primera és d'en Foronda, que es queixa que no havent-hi nit, no pot fer pagar més cars els tramvies de servei nocturn.

Després els serenos i vigilants presenten una protesta per haver-se quedat sense feina. La Catalana del Gas i la Canadiense es declaren en fallida perquè ningú no gasta llums. Fins els fabricants d'espelmes protesten.

Mentrestant, els pobres pardals de la Rambla esperen que es faci fosc per ajocar-se i molestar els vianants, i esperant, esperant, es van morint d'insomni i de disenteria.

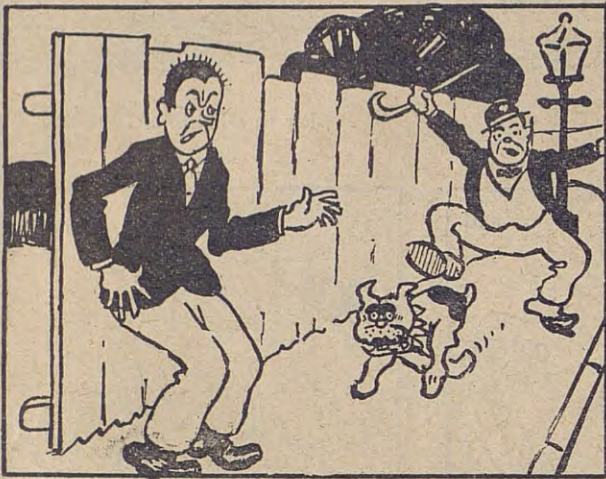

Ara ve una comissió de noctàmbuls a queixar-se que no fent-se de nit, no poden passejar. També el senyor Comas i Solà es queixa que no pot veure mai les estrelles...

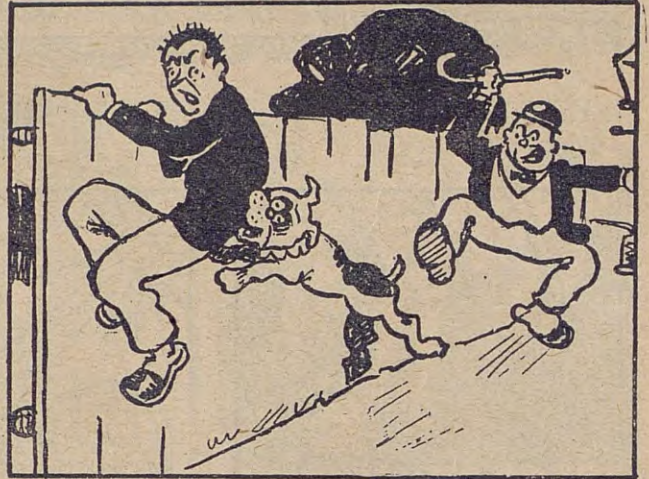

Per fi, el pobre Pierre d'Os es veu obligat a despenjar el seu mirall, i diu, enuïjat, als protestants:—Ja poden tornar al llit, ingrats, ja ha sortit la lluna!

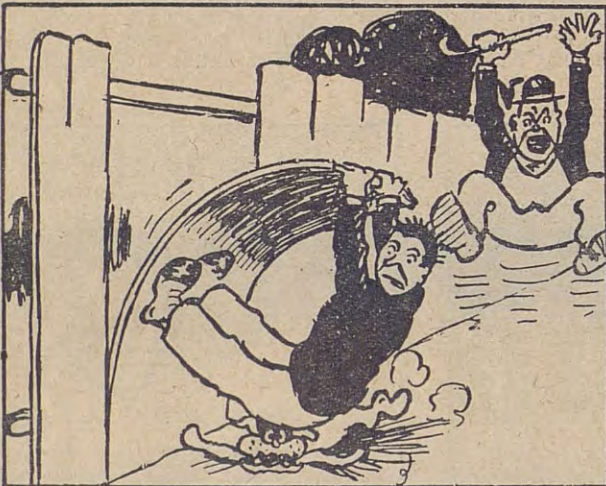
Un ruc oportú

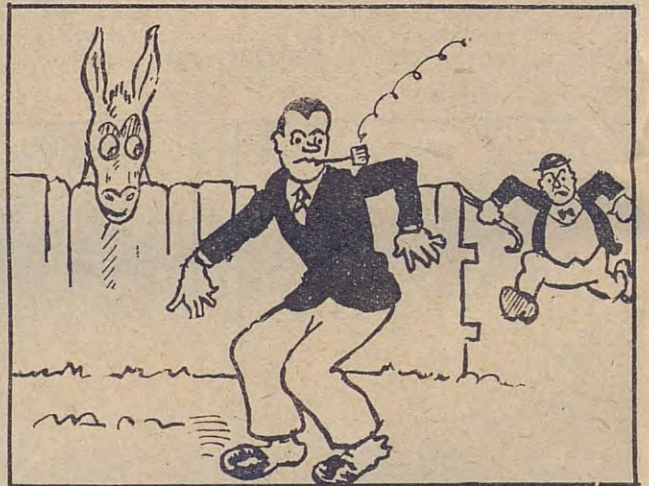
En «Quiçus» veu que ve un gos amb traces d'ésser rabiós.

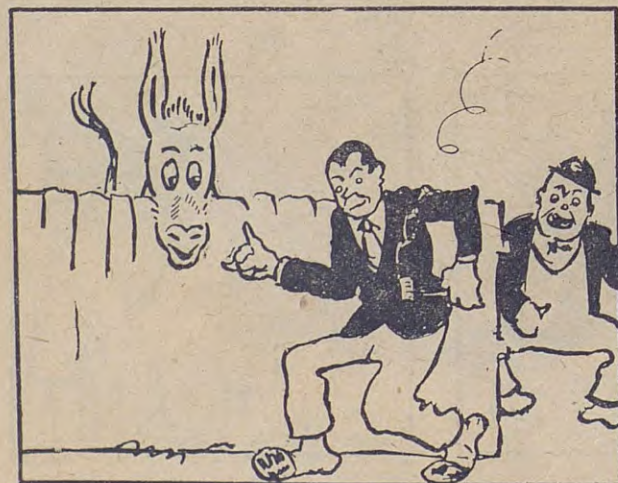
Dalt d'un tauló s'ha agafat perquè el gos l'ha mossegat.

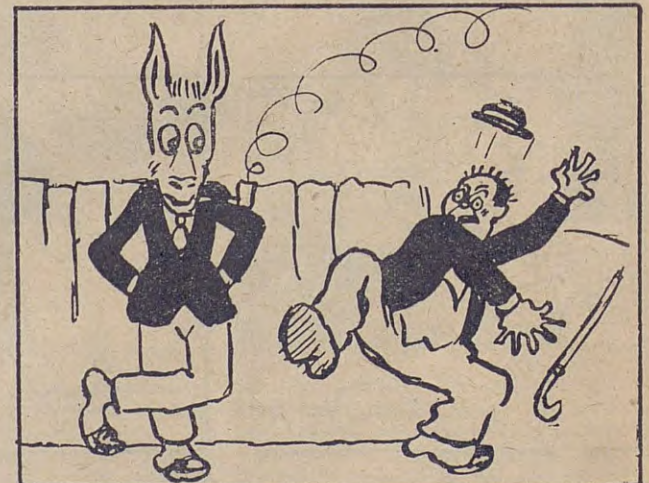
El tauló s'ha desclavat i queda el gos aixafat.

Cerca lloc per amagar-se, puix el gos volen cobrar-se.

Té una idea de repent per despistar al moment.

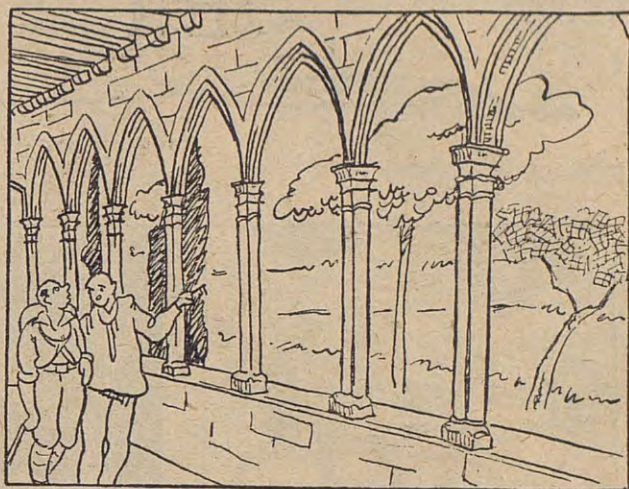

I el pobre senyor Canons es queda veient visions.

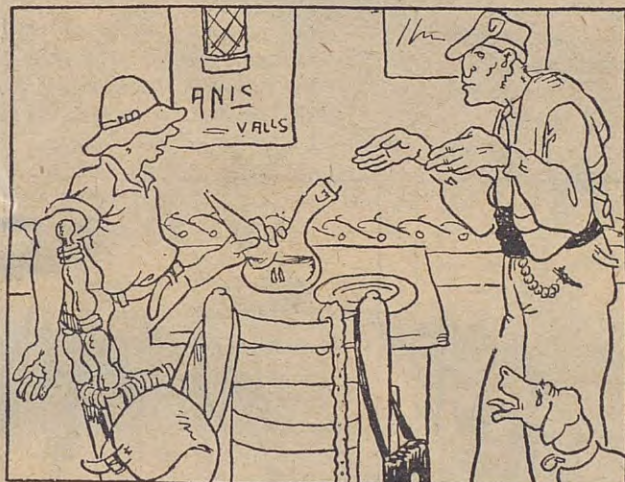
Error anatómic

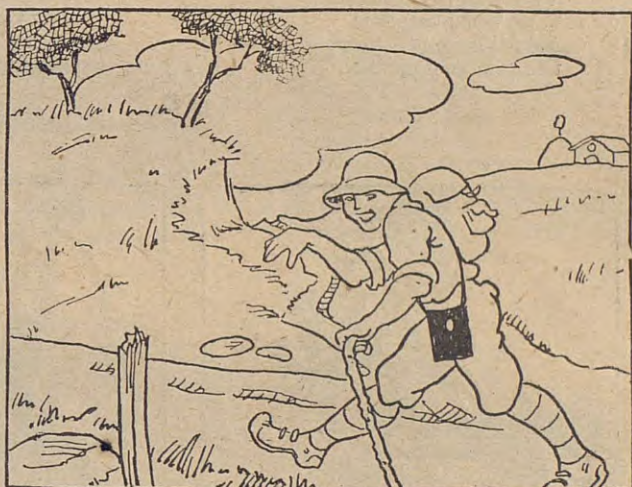
En Pere Caminadó
fa una bonica excursió.

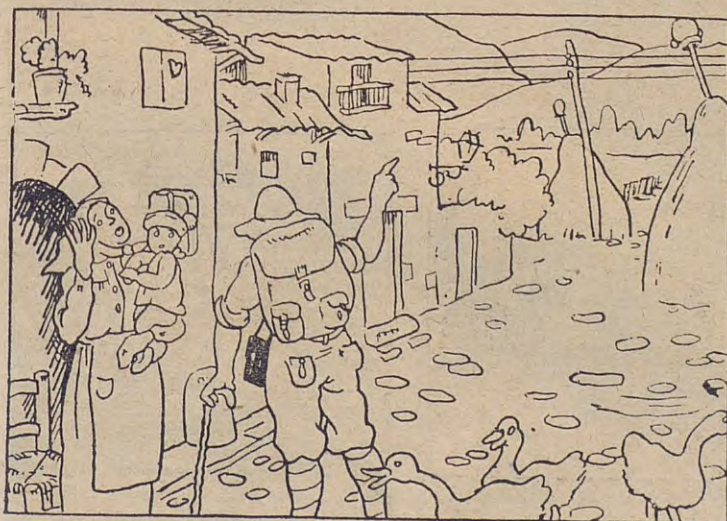
Veu totes les meravelles
de muntanyes i capelles.

I pregunta a l'hostalé:
«Ara a Reus, ¿com hi aniré?»

Li diu: «No es pot errar pas.
Tiri sempre dret al nas.»

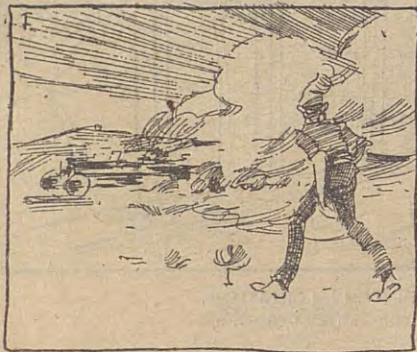

Dret al nas sempre ha tirat,
però el camí ha equivatat.

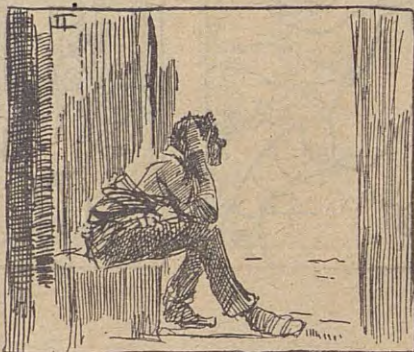

Puix l'hostaler, per dissort,
pobret! tenia el nas tort.

El remei

Vora una gran població al peu d'una carretera que feia gran polsaguera tenia un camp en Vadó.

Entre la pols del camí i la terra ressecada no feia mai bona anyada i es començava a empobrir.

Els adobs químics provà i el conreu ultramodern, però quan vingué l'hivern la collita li gelà.

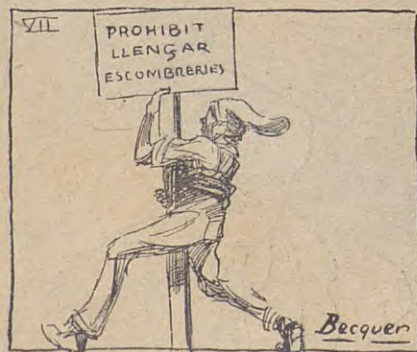
Llavors, ja desesperat, anà a demanar a un amic que tenia, savi i ric, que el salvés del seu mal fat.

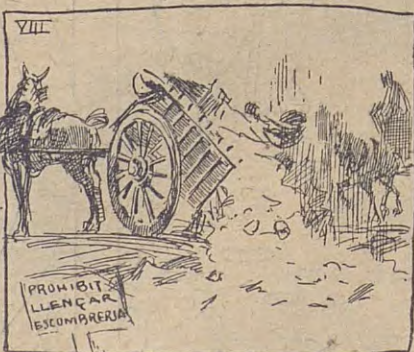
L'amic li deixà diners pels treballs continuar, però ensems li va donar un consell de bon pagès:

«¿Vols afemar el camp bé, i et darà rendiment bell? Posa-hi en un gran cartell el que diu aquest papé.»

Sense trigar en Vadó al camp el rètol posà, i els resultats esperà amb tota resignació.

A l'endema, al camp tornant, amb gran sorpresa el veié ple de carros, que en femé ja l'anaven transformant.

I tant d'adob va tenir que aquell any féu gran collita, mercès al rètol, que incita la gent a desobeir.

La medalleta

EN Laranya pujà al Tibidabo.

¿Què anava a cercar al Tibidabo en Laranya? Divertir-s'hi? ¿Oblidar penes? Res d'això. Hi anava per veure si pescava alguna cartera en el funicular a l'hora de les presses.

Els tramvies ja no donaven gaire, perquè arreu hi havia aquells rètols de «Cuidado con los rateros», com si els raters, deia en Laranya, no fossin gent amb dret a la vida i que per guanyar-se un mos de pa treballaven molt més que altra gent que al món menja sense fer res.

El funicular oferia un nou camp d'acció i decidí provar-lo. Però quina no fou la seva sorpresa quan veié en el mateix vehicle en què ell viatjava, el famós detectiu Nasphy!

No hi havia res a fer. Amb aquell sabués a la vora no podia ni tan sols intentar el més petit robatori. Hagué de limitar-se a passar revista de tots els passatgers per veure si algun d'ells oferia probabilitats de deixar-se *encerar* en arribar a da't.

Una nova sorpresa l'esperava. En un recó del departament s'adonà que hi havia en Mallarga, un rival seu en l'ofici.

Cautelosament se li apropà. La solidaritat professional era abans que la rivalitat.

—¿Ja has vist en Nasphy? Vés amb compte.

—L'he vist, però no em fa res. Sóc prou despert per escapar-me de deu com ell.

—Tu mateix. I ¿què hi véns a fer al Tibidabo?

—¿I tu?

—Jo, a veure si faig alguna cartera.

—Doncs j'ovaig per quelcom més modest, però no tan arriscat. Tinc una clau falsa que obre totes aquelles màquines de tirar deu cèntims i veure *cine*, carrils, atraccions, etc. No tinc més que posar-me una gorra d'empleat i anar-les obrint i buidant.

—Quina sort. Que et vagi bé!

* * *

Una hora després, en Laranya, desenganyat de poder fer res, trobà en Mallarga al saló d'atraccions.

—Ja he fet vint-i-quatre duros de calderilla—féu aquest.

—Home, ¿vols fer-me la mercè de donar-me'n un parell? Jo no he pres més que un moneder buit.

—Noi, procura per tu, que deia l'ocell de la Rambla.

—Un dret, vaja!

—Res. I no m'entretinguis, que tinc feina. Encara he de resseguir aquella meitat de sala.

—Me la pagaràs—murmurà en Laranya, tot anant-se'n.

* * *

Havia pescat un moueder buit, és cert, però no buit del tot. Hi havia una medalla de bronze del tamany de deu cèntims, que deia: «Campeonato de Morra—1927».

Amb aquesta medalleta a la mà se n'anà a l'stand del carrilet elèctric i la tirà a la caixeta. El carrilet es posà a caminar, amb gran alegria de la mainada.

Quan el tren fou parat, donà un cop d'ull per la sala. En un recó veié en Nasphy que parlava amb un empleat.

—Es precis que això acabi, Mr. Nasphy—deia aquest.—Fa tres diumenges que ens buiden la calderilla. Per això l'hem fet pujar.

En Laranya s'apropà al parell, i dirigit-se a l'empleat, li digué:

—Dispensi, per equivocació he tirat a una atracció d'aquestes, en lloc de deu cèntims, una medalleta de coure. M'interessa recobrar-la.

—L'hi treuré de seguida. ¿A quina atracció era?

—No li ho puc dir perquè he tirat a moltes.

—Llavors haurà d'esperar que fem la recollida.

—Molt bé. Sobretot no se'n descuïdi. Es una medalleta que diu «Campeonato de Morra—1927». Aquí té els deu cèntims que els dec i dos rals de propina.

—Moltes gràcies.

No cal dir que en Nasphy escoltà la conversa, com escoltava sempre tot el que podia.

* * *

En Mallarga havia acabat el seu *round* i havia buidat totes les màquines. Bona feina! Es sentia un xic fadigat i assedegat

i decidí prendre un refresc abans de tornar-se'n avall.

Entrà al bar i demanà una orxata. Al costat del taulell Li havia en Nasphy.

Begué, pagà i anava a sortir, quan el cambrer el deturà:

—Dispensi, senyor, hi ha deu cèntims falsos.

—¿Vol dir?—féu en Mallarga.

—Sí, senyor. Millor dit, tingui, no són deu cèntims, és una medalleta del Campionat de Morra de 1927.

La mà de Nasphy caigué sobre l'espatlla d'en Mallarga,

—De manera que vós sou el que buida les màquines de calderilla!—exclamà.—Tota la tarda us estic cercant.

I en Laranya, que s'ho mirava de lluny, no es pogué aguantar el riure en veure el magnífic resultat de la seva revenja.

Però, això rail! un altre dia l'agafaran a ell!

Qüestió geogràfica

Un turista que tornava de la Xina i l'Indostà, explicava tot el dia les bellesa que admirà en aquelles terres llunyes de la regió oriental.

—Sobretot,—a un amic deia,—el que més em va admirar fou el sol quan es ponia. Cren que sols per això val la pena de fe el viatge. Quin esplendor colossal tenen les postes de sol a l'Orient!—Home, és clar—el seu amic li contesta—que deu ser interessant, perquè al meu país, la posta a l'Orient no hi és mai!

P. E. P.

Burgès desmemoriat.—Noi, fes el favor el dia 31 de recordar-me que t'haig de despatxar.

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Els salva la bona estrella
d'ésser tornats mortadella.

Quan mig mes han navegat
la teca se'ls ha acabat.

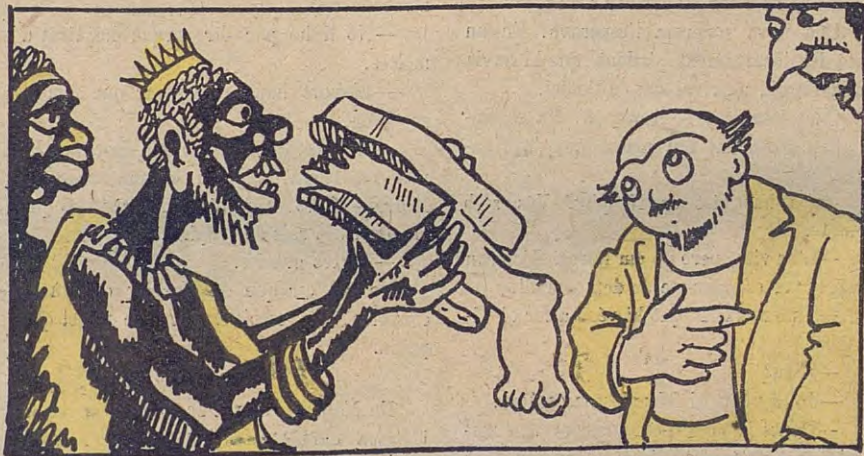
—Les regnes ens menjarem.
—Sí ¿i amb què la guiarem?

Veuen en aquell instant
terra ferma al seu davant.

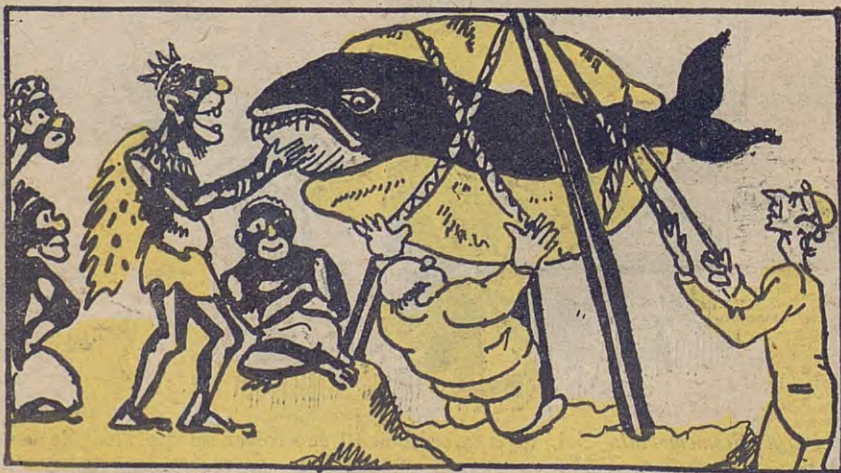

Ara sí que menjarem
aquí, mai més patirem.

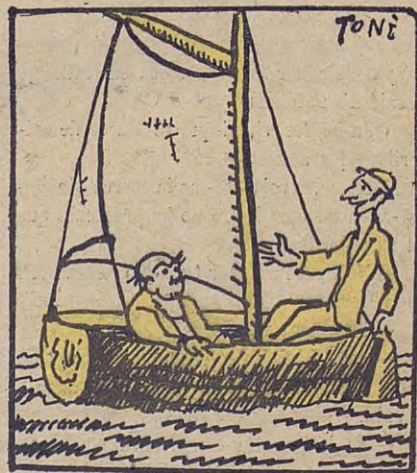
Tenen un ensurt fatal
en veure el plat nacional.

La balena al rei han dat
i aquest els ha perdonat.

—Faré amb aquest animal
un sandwix piramidal.

Tan satisfet n'ha quedat
que un bot els ha regalat.

I, proveïts de menjar,
es fan altre cop al mar.